31963D0266

DECYZJA RADY
z dnia 2 kwietnia 1963 r.
ustanawiająca ogólne zasady realizowania wspólnej polityki kształcenia zawodowego

(63/266/EWG)

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 128,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [1],

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu spełnienia nałożonego przez Traktat na Państwa Członkowskie obowiązku utrzymania, poprzez odpowiednią politykę ekonomiczną, wysokiego poziomu zatrudnienia państwa te powinny podjąć odpowiednie działania w celu dostosowania umiejętności siły roboczej do zmian w ogólnej sytuacji ekonomicznej i zmian w technologii produkcji;

w obliczu szybkiego wprowadzania w życie wspólnego rynku, wraz z koordynacją polityk regionalnych i postępującym wdrażaniem wspólnej polityki rolnej, zmiany strukturalne zachodzące obecnie w niektórych sektorach ekonomicznych powodują problemy w dziedzinie kształcenia i przekwalifikowania zawodowego, które wymagają pilnego rozwiązania;

wspólna polityka kształcenia zawodowego, która, zgodnie z art. 128 Traktatu, może przyczynić się do harmonijnego rozwoju zarówno gospodarki poszczególnych państw, jak i wspólnego rynku, powinna być określona zgodnie z ogólnymi celami Traktatu, w szczególności z jego preambułą i art. 2;

wdrożenie efektywnej wspólnej polityki kształcenia zawodowego pomoże w uzyskaniu swobodnego przepływu pracowników;

swoboda w wyborze zawodu, miejsca kształcenia i miejsca pracy, która jest podstawowym prawem każdej osoby, powinna być respektowana;

każda osoba powinna mieć dostęp, na różnych etapach swego życia zawodowego, do właściwego kształcenia zawodowego na poziomie podstawowym i zaawansowanym i, w razie potrzeby, do przekwalifikowania;

ogólne zasady wdrażania wspólnej polityki kształcenia zawodowego powinny mieć zastosowanie do wszelkiego rodzaju kształcenia młodzieży i dorosłych, którzy mogą być w przyszłości, lub już są, zatrudnieni na stanowiskach niższych niż kierownicze; szczególną wagę należy przykładać do kształcenia podstawowego i zaawansowanego nauczycieli i instruktorów;

[1] Dz.U. 31, z 26.4.1962, str. 1034/62.

osiągnięcie celów wytyczonych w niniejszych ogólnych zasadach wymaga podjęcia działań nie tylko na poziomie państwowym, ale również musi umożliwić Komisji przedstawienie Radzie lub Państwom Członkowskim, na mocy Traktatu, właściwych środków; będzie to wymagać bliskiej współpracy zarówno pomiędzy Państwami Członkowskimi, jak i pomiędzy Państwami Członkowskimi a właściwymi instytucjami wspólnotowymi;

należałoby zapewnić, głównie poprzez stworzenie komitetu doradczego przy Komisji, współpracę pomiędzy publicznymi i prywatnymi instytucjami w Państwach Członkowskich, których szczególnie dotyczy kwestia kształcenia zawodowego;

niniejsze zasady ogólne odnoszą się do warunków ekonomicznych i socjalnych obecnie panujących we Wspólnocie; mogą one być następnie stopniowo rozszerzane, w miarę zmieniających się potrzeb Wspólnoty,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Niniejszym ustanawia się następujące ogólne zasady wprowadzania w życie wspólnej polityki kształcenia zawodowego:

Zasada pierwsza

Wspólna polityka kształcenia zawodowego oznacza spójne i progresywne wspólne działanie, w wyniku którego każde Państwo Członkowskie tworzy programy i zapewnia ich wprowadzenie w życie zgodnie z ogólnymi zasadami zawartymi w niniejszej decyzji, przy zastosowaniu wynikających z niej środków.

Ogólne zasady muszą zapewniać każdej osobie otrzymanie odpowiedniego kształcenia, z poszanowaniem prawa do swobody wyboru zawodu, miejsca kształcenia i miejsca pracy.

Niniejsze ogólne zasady muszą odnosić się do kształcenia młodzieży i dorosłych, którzy mogą już być lub są zatrudnieni na stanowiskach niższych niż kierownicze.

Państwa Członkowskie oraz właściwe instytucje Wspólnoty są odpowiedzialne za zastosowanie tych zasad ogólnych w ramach Traktatu.

Zasada druga

Wspólna polityka kształcenia zawodowego ma następujące podstawowe cele:

a) stworzenie warunków gwarantujących wszystkim odpowiednie kształcenie zawodowe;

b) organizowanie we właściwym czasie odpowiednich działań szkoleniowych w celu zapewnienia dopływu takich pracowników, na jakich istnieje zapotrzebowanie w poszczególnych sektorach gospodarki;

c) poszerzenie kształcenia ogólnego w ramach kształcenia zawodowego w takim stopniu, by zachęcić do harmonijnego rozwoju osobowości i sprostać wymaganiom wynikającym z postępu technicznego, nowych metod produkcji i rozwoju społeczno-ekonomicznego;

d) umożliwienie każdemu uzyskania wiedzy technicznej i umiejętności potrzebnych do wykonywania danego zajęcia i osiągnięcia możliwie najwyższego poziomu wykształcenia przy jednoczesnym zachęcaniu, szczególnie młodych ludzi, do postępów intelektualnych i fizycznych, edukacji społecznej i rozwoju fizycznego;

e) uniknięcie niekorzystnej przerwy pomiędzy ukończeniem kształcenia ogólnego a rozpoczęciem kształcenia zawodowego lub w trakcie tego ostatniego;

f) promowanie podstawowego i zaawansowanego kształcenia zawodowego oraz, w razie potrzeby, przekwalifikowania, na poszczególnych etapach życia zawodowego;

g) udostępnienie każdemu, zgodnie z jego upodobaniami i zdolnościami, praktyczną wiedzą i doświadczeniem, poprzez stały dostęp do kształcenia zawodowego, możliwości osiągnięcia awansu lub uzyskania wykształcenia umożliwiającego osiągnięcie nowego, wyższego stopnia działania;

h) ścisłe powiązanie różnych form kształcenia zawodowego z poszczególnymi sektorami gospodarki, tak aby z jednej strony kształcenie zawodowe jak najlepiej odpowiadało zarówno potrzebom gospodarki, jak i zainteresowaniom osób kształconych, a z drugiej strony, aby problemy zaistniałe w kształceniu zawodowym spotykały się z właściwą uwagą wszystkich środowisk zawodowych i przedsiębiorców.

Zasada trzecia

Przy wprowadzaniu w życie wspólnej polityki kształcenia zawodowego szczególną uwagę zwraca się na:

— prognozy i przewidywania, zarówno na poziomie krajowym, jak i wspólnotowym, dotyczące ilościowych i jakościowych potrzeb w dziedzinie siły roboczej w poszczególnych działach produkcji,

— stały system informacji i poradnictwa zawodowego dla młodzieży i dorosłych, oparty na znajomości zdolności indywidualnych, możliwości kształcenia i zatrudnienia, działający w ścisłej współpracy z sektorami gospodarki odpowiedzialnymi za produkcję i dystrybucję oraz ze służbami i szkołami zajmującymi się kształceniem zawodowym,

— dostępność dla każdego do korzystania z powyższego systemu, w każdym momencie przed wybraniem zawodu, w trakcie kształcenia zawodowego i w czasie całego życia zawodowego.

Zasada czwarta

Zgodnie z niniejszymi zasadami ogólnymi oraz aby osiągnąć cele wymienione powyżej, Komisja może zaproponować Radzie lub Państwom Członkowskim, na mocy Traktatu, podjęcie takich środków, jakie mogą okazać się niezbędne.

Ponadto Komisja prowadzi, w ścisłej współpracy z Państwami Członkowskimi, badania w dziedzinie kształcenia zawodowego, które pozwolą osiągnąć wspólną politykę, mając szczególnie na uwadze ułatwianie zatrudnienia i swobodę przepływu pracowników w obrębie Wspólnoty, zarówno z punktu widzenia geograficznego, jak i zawodowego.

Komisja sporządza również listę istniejących w Państwach Członkowskich systemów kształcenia i porównuje je z istniejącymi wymaganiami w celu ustalenia, jakie działania należy zalecić Państwom Członkowskim, wraz ze wskazaniem, w razie potrzeby, priorytetów; tam, gdzie jest to potrzebne, Komisja wspiera zawieranie dwustronnych lub wielostronnych porozumień.

Komisja śledzi rozwój takich środków i porównuje ich skutki oraz podaje je do wiadomości Państw Członkowskich.

W wykonywaniu swoich zadań w dziedzinie kształcenia zawodowego Komisję wspomaga trójstronny komitet doradczy, którego skład i zasady działania określa Rada po otrzymaniu opinii Komisji.

Zasada piąta

W celu upowszechniania wszystkich danych i publikacji dotyczących stanu i rozwoju kształcenia zawodowego w obrębie Wspólnoty oraz aby wspomóc aktualizowanie metod nauczania, Komisja podejmuje wszelkie potrzebne działania w celu gromadzenia, rozpowszechniania i wymiany przydatnych informacji, literatury i materiałów szkoleniowych wśród Państw Członkowskich. W szczególności zapewnia ona systematyczne rozpowszechnianie literatury dotyczącej już stosowanych lub planowanych innowacji. Ze swojej strony Państwa Członkowskie udzielają Komisji wszelkiej potrzebnej pomocy i wsparcia w wypełnianiu tych zróżnicowanych zadań, a w szczególności dostarczają wszelkich przydatnych informacji na temat stanu obecnego i rozwoju narodowych systemów kształcenia zawodowego.

Zasada szósta

We współpracy z Państwami Członkowskimi Komisja wspiera taką bezpośrednią wymianę doświadczeń w dziedzinie kształcenia zawodowego, która może umożliwić służbom odpowiedzialnym za kształcenie zawodowe oraz specjalistom z tej dziedziny zapoznanie się z osiągnięciami i nowymi trendami dotyczącymi kształcenia zawodowego w innych państwach Wspólnoty.

Wymiana doświadczeń realizowana jest głównie poprzez seminaria i programy wizyt i stażów w instytucjach prowadzących kształcenie zawodowe.

Zasada siódma

Jednym z podstawowych czynników efektywnej polityki kształcenia zawodowego jest odpowiednie kształcenie nauczycieli i instruktorów, których liczba powinna się zwiększać i których umiejętności techniczne i pedagogiczne powinny być rozwijane.

Państwa Członkowskie, z pomocą Komisji, tam gdzie jest to konieczne, wspierają wszelkie środki mogące się przyczynić do poprawy i rozwoju tego kształcenia, szczególnie środki zapewniające ciągłe dostosowywanie się do postępu w dziedzinach ekonomii i techniki.

Popierane będzie kształcenie instruktorów wyłonionych spośród pracowników o szczególnych kwalifikacjach. Dąży się do harmonizacji kształcenia instruktorów; wszelka wymiana doświadczeń i inne podobne właściwe kroki, szczególnie te wspomniane w zasadzie szóstej, mogą być zastosowane w celu osiągnięcia tej harmonizacji.

W krajach Wspólnoty zostaną podjęte specjalne środki wspierające podstawowe i zaawansowane kształcenie nauczycieli i instruktorów do pracy w mniej uprzywilejowanych regionach Wspólnoty i w krajach i terytoriach rozwijających się, a w szczególności tych, które są stowarzyszone ze Wspólnotą.

Zasada ósma

Wspólna polityka kształcenia zawodowego musi być w szczególności określona w sposób służący stopniowemu ujednolicaniu poziomów kształcenia.

We współpracy z Państwami Członkowskimi, zgodnie z wymaganiami, Komisja określa w odniesieniu do poszczególnych rodzajów zajęcia wymagających specyficznego kształcenia znormalizowany opis podstawowych kwalifikacji wymaganych na poszczególnych poziomach kształcenia.

Na tej podstawie należy dążyć do harmonizacji standardów wymaganych do zdania końcowego egzaminu, mając na uwadze wzajemne uznawanie świadectw i innych dokumentów potwierdzających ukończenie kształcenia zawodowego.

Państwa Członkowskie i Komisja popierają przeprowadzanie europejskich konkursów i egzaminów.

Zasada dziewiąta

Aby przyczynić się do osiągnięcia ogólnej równowagi pomiędzy podażą a popytem siły roboczej w ramach Wspólnoty oraz biorąc pod uwagę prognozy przygotowywane w tym celu, Państwa Członkowskie i Komisja mogą współpracować poprzez podejmowanie odpowiednich kroków, szczególnie jeśli chodzi o ustalanie odpowiednich programów kształcenia.

Te kroki i programy muszą mieć na celu szybkie kształcenie dorosłych i dokształcanie zawodowe, mając na uwadze sytuacje spowodowane ekspansją lub recesją gospodarczą, zmianami strukturalnymi i technologicznymi oraz specjalnymi wymaganiami niektórych zawodów czy kategorii zawodowych lub szczególnych regionów.

Zasada dziesiąta

W ramach wprowadzania w życie ogólnych zasad wspólnej polityki kształcenia zawodowego szczególną uwagę poświęca się szczególnym problemom dotyczącym specyficznych sektorów działalności lub szczególnym kategoriom osób; w tym zakresie mogą być podjęte specjalne środki.

Środki podejmowane z myślą o osiągnięciu celów wspólnej polityki kształcenia zawodowego mogą być finansowane wspólnie.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 kwietnia 1963 r.

W imieniu Rady

Eugène SCHAUS

Przewodniczący